

Dr. Mezősi László (1943–2017)

Elvesztettük a Fővárosi Állat- és Növénykert korábbi főállatorvosát, a kedvelt magánállatorvost, a szeretett férjet és családapát.

DR. MEZŐSI LÁSZLÓ 1966-ban szerzett állatorvos-doktori diplomát, majd ezt követően öt éven keresztül a Szülészeti és Szaporodásbiológiai Klinikán dolgozott tanársegédként. 1971-től egy államközi szerződés keretében egy tanzániai oktató-kutató központban szarvasmarha szapor-

odás-biológiai témában végzett kutatásokat és több állatfajt érintő klinikai munkát. 1974-től 15 éven át volt a Gödöllői Állatkórház (Pest megyei Állat-egészségügyi Állomás) állatorvosa, ezen időszak alatt összesen négy évet töltött Jemenben állat-egészségügyi szolgáltatás megszervezésével és az országban fellépő járványok diagnosztizálásával és kezelésével megbízott szaknácscadóként. 1989-től szintén 15 éven át volt a Fővárosi Állat- és Növénykert, továbbá 1992-től 20 éven át a Veregyházi Medveotthon állatorvosa.

Nem szakadt el teljesen az Alma Mater-től, még nyugdíjas korában is a szakállatorvos-képzés és különböző fakultatív tantárgyak vendég-előadójaként jegyezték. Szakmai és társadalmi vállalt feladatai közül kiemelkedett a Magyar Lovas Szövetség Távlovagló és Távhajtó Szakágában 2014-ig betöltött vezetőségi tagsága és a Magyar Állatorvosi Kamara Etikai Bizottságában 2008-12 között betöltött elnöki tisztsége. Kimagasló szakmai és kamarai tevékenységét a MÁOK Mócsy-díjjal ismerte el.

Gyógyító munkája során mottója volt, hogy ahogyan a mi szervezetünk is igényli a folyamatos törődést és erősítést, ugyanúgy a házi kedvenceink vagy éppen a vadállatok is megkívánják ezt a fajta törődést. Az alternatív gyógymódok szakavatott ismerője

és lelkes terjesztője volt, örömmel javasolt pácienseinek a hagyományos gyógymódok mellett vagy helyett homeopátiát, akupunktúrát, mágnessterápiát, kristálygyógyászatot vagy éppen fitoterápiát.

Egyszemélyes rendelőjének neve több mint két-éves tanzán kiküldetését idézte: a szimba szuahéliül oroszliant jelent, saját bevallása szerint a nagymacsák voltak a kedvencei. A szuahéli köszönések – főképp az Oroszlánkirály című rajzfilm sikere után – szintén hétköznapiak voltak az állatkerti ápolók és Mezősi doktor között. Bensőséges és részben baráti kapcsolatokat tartott fent kollégái többségével, anekdoták százai kötődnek személyéhez, az állatkerti kötelékből való kiválása után is szeretettel látott vendég maradt.

Mezősi doktor igazán tudta, mi a különbség a között, ha okos emberek hülyéskednek, vagy ha hülye emberek okoskodnak. Fanyar humorát és ezzel párosuló kíméletlen öniróniáját a leghetlenebb pillanatokban is csillogtatta. Az éppen elpusztult elefánt kifutója mellett egyszerű szemlélődőként álldogált, miközben a daru emelte a többtonnás élettelen terhet. Az időközben odaérkező sajtó egyik munkatársa megkérdezte, „hát nem tudtak segíteni rajta az állatorvosok?” Mezősi doktor teljes nyugalommal csak annyit válaszolt, „áá, azok hülyék, nem értenek semmihez”, hogy később a nap során ugyanennek a riporternek, immár hivatalos főállatorvosi minőségében is nyilatkozzon a történetekről...

A Magyar Vad- és Állatkerti Állatorvosok Társasága alapító-, majd tiszteletbeli elnökeként, és az évente megrendezett állatkerti konferenciák rendszeres előadójaként egyengette a fiatal kollégák útját, és „furfangosabb” esetekben bármikor örömmel adott tanácsot. Röviddel az idei márciusi konferencia előtt érkezett a hír súlyos betegségéről, majd fájdalmas elvesztéséről – jobban szerettük volna viszontlátni őt a padosorokban, és nem az Ő emlékének ajánlani a szakmai szimpóziumot.

Kedves Laci, köszönjük, hogy ismerhettünk. Nyugodj békében!

Dr. Sós Endre – Dr. Molnár Viktor